

povest o obrnutoj crkvi (II)

slaven radovanović

Sutradan ujutru, Arnold izađe u svoju već sviknutu, uobičajenu šetnju po pustošnoj okolini. Bio je to sumoran predeo da ne može biti sumorniji. Sav izrovan, ispunjen lučkim otpadom, gomilama ugljene prašine pomešane sa šutom; sve ono što uslijano ždrelo čeličane nije moglo svojom utrobom da sagori, bilo je izbačeno tu, pušeći se i zaudarajući kao sama smrt. Ceo kraj kao da se nalazio na kraju sveta, magla se nije dizala skoro cele godine, a kada bi se podigla, u avgustu, zamenjivala bi je nesnosna jara, sve se pušilo i treperelo unaokolo, smrad bi postajao nesnošljiv.

Tog maglovitog jutra, Lejdel na korak od sebe nije video ništa — nastupao je septembar i voda je curila iz nebesa bez prestanka. Vetar bi, kroz gustu maglu, nanosio pramenje dima iz čeličane, koji je štipao oči. Arnold napregnu vid ne bi li ugledao parobrod, koji se oglašavao pliskom sirene negde u magli. Bio je nervozan — ubijali su ga dani u samoći, a rezultata još nije bilo. Odjednom, i tako naglo, poželeo je društvo ljudi, ono što je najopasnije u ovoj vrsti rada — svest mu je pala na onaj nivo za koji mu je njegov nekadašnji učitelj Cibolski govorilo da je to znak nigreda, padanje u prvu noć, najslabija tačka u procesu rada s Drvetom. U grupnom radu oko »Južne Dijeceze« sve je išlo mnogo bolje. Postizana je levitacija, menjanje oblika kroz astral, oslobađanje običnih predmeta zemljine teže — a ovde je nešto nedostajalo; pretpostavljao je da bi to trebalo da bude u individualnom radu, samo šta? Radio je sam i prvi put tako obiman ogled i trebalo je velikih moći da se množina toga drži pod kontrolom. Sav rad na zaumnim simbolima obavljao je za vreme kratke dnevne svetlosti, ali u primeni je trebalo ostvariti drugu vrstu kvaliteta.

S druge strane — novaca je bilo sve manje. Jednodnevne obroke sveo je na čaj s dvopekrom, a da je i imao više — bolje nije dolazilo u obzir; meditacija i razrešenje simbola najbolje se odvijaju s polugladnim telom, u krajnje ispošćenom organizmu.

Kod te misli on pljunu, u tom mu noga zape o nešto tvrdo. Sagnuvši glavu, vide da je nagazio na grumen kreča. Sinu mu ideja: podiže kreč sa zemlje i ubrza korak. Zasta ispred ulaza, izabravši glatku površinu zida stade da ispisuje adresu: Ulica Fooks br. 10, Dablin. Natpis je, uprkos prljavosivoj pozadini zida, bio čitljiv, a kad se on povuče korak nazad, sve postade, zajedno s ulazom, mutljikavo i nejasno, ispunjeno maglom. »Šta može da se vidi na tri koraka u ovoj proklesoj magli Dablina?« — pomisli i uđe u kuću. Prva dva sprata kuće behu ispregrađivana natrullim daskama. Prostorije su zjapile prazne, pune otpadaka, paučine i gluve kao pećine, noću bi u njima hućao vetar. Svuda po hodniku vukli su se ostaci i prljavština pokušstva zaostalog iza selidbi porodica bivšeg brodogradilišta.

Naglo, Arnold se nađe u gužvi, okružen prljavom, iscepanom decom; vukla su ga za peševe, tražeći koji peni, razumeo je da pominju glad. On odgurnu grubo decu i stade da se penje naviše, ka potkrovlju. Odozgo, u susret su mu dolazili ljudi nakrivljenih kačketa, pijanih zadaha. Bilo je žena koje su izletale iz onih natrullih pregrada, vrištale i kršile prste za muževima. Neki od pijanih se vraćahu među pregrade, udarajući nogama žene po stomacima, one padahu na zemlju vrišteći.

Prolazio je pored svega toga; ništa ga se nije ticalo ta beda, ništa nije osećao prema tim ljudima, a ako je nečega i bilo, onda to beše mlaki prezir, u momentima i mržanja prema tim uvek pijanim ljudima, koji su se pre odlučivali za flašu viskija nego za komad sapuna. Posmatrao ih je isto tako i debele bogate svinje, koje se valjaju u svojim kaljužama po vilama i letnjikovcima — čija bogatstva da ima otpečatio bi zaklop na dnu onog mora gde čame njegovi nestrpljivi prijatelji i gospodari, s kojima godinama uspostavlja dodir i koji će mu doneti moć. (Uostalom, on je ovde, u Dablinu, zbog toga.) »Treba se uzdici iznad ovozemaljskog smrada i gluposti, iznad tog života u brlozima i vilama, treba učiniti nemoguće« — razmišljao je Arnold Lejdel, penjući se ka potkrovlju. »Slabi su samo materijal za građevinu koju bi valjalo podići.«

No, odmah u sledećem momentu, stajao je ispred ulaza u kuću i posmatrao ono što je ispisao krečom. Redovi istih onih izbezumljenih stana sad prolaziše pokraj njega kao senke umrlih, sa sivim znacima po čellima — ulaziše tiho a parobrod, koji je muklo plitao ukotvijen negde u magli. Potom mu se ukaza slika broda: vide kako poslednji putnik ulazi na parobrod, potom sve iščeznu u magli. Arnold se zatim nađe u tišini, kao da je na dnu mora. Kućerina je zjapila pusta, čuo je samo bat sopstvenih koraka; izgledalo je da tu, osim njega, nikad nije bilo živog ljudskog stvora!

Sedeo je na krevetu bio je zaprepašćen otkrićem koje mu se iznenada ukazalo! Sve živi, sve ima biografiju, pa i ruina od kuće kao što je ova! Ono čime se bavio poslednjih meseci, izbilo je tek kad je, ispisivanjem adrese na kući, tačno označio mesto gde se nalazi! Mesto gde stojiš, važno je u pentagramu! I prestaje prostor i vreme, granice jave i sna se mešaju! »Celu istoriju ove kuće, do najsitnijeg detalja, mogu saznati!« — prostruja misao krozanj, i on beše u stanju (tako iznenadnom!) da stvori predstavu kako je izgledao ovaj predeo u trenutku kada je stavljen prvi kamen u temelj buduće zgrade, sve do trenutka kada sedi sam u njenom potkrovlju! »Taj koga sam prizivao, vizija svega toga, gde je trebao da dođe!? Dabome, u Ulicu Fooks, broj deset! Koliko ima ovakvih kućerina u Dablinu, od prepečene crvene cigle? Morao sam ranije obeležiti prostor u kojem se nalazim. Uvek postoje dva mesta na kojima se nalazim: na stvarnom i prividnom« — razmišljao je, rešivši da ceo plan magijskih operacija izmeni, sve još od prvog praga. »Prokleso to prividno mesto na kojem danas jesi a sutra nisi!« — i, utom, savlada ga, svog iscrpljenog, san. Snovima u to vreme nikad nije podlegao: bilo je negde oko podneva.

Arnold se, u svom radu i posle onoga što je učinio s vlasnikom kuće, najsigurnije osećao u malom sobičku potkrovlja. Zavojlto drveno stepenište, koje je unutrašnjim prostorom kuće vodilo ka tavanu, jednostavno je razvalio ogromnim rudarskim budakom i teškom gvozdenom polugom. Donji deo stepeništa je učvrstio gvozdenim klinovima, a gornjem delu je dodao, s krajeva, dve grede dužine oko tri lakta, o čije krajeve je zakovao nekoliko debelih lanaca, dugih preko dvadeset lakata, namotavajući ih, odmah ispred ulaza u potkrovlje, na veliki gvozdeni čekrk. Izgled stepeništa, u trenutku odmotavanja lanaca na čekrku, govorio je o sumanutom vitezu i njegovom visećem mostu unutar ruine od zamka; o jednom vitezu kome, osim njegove rupe, više ništa nije ostalo: ni časti, ni slave, jedino dobrovoljno izgnanstvo u taj predeo sazivanja demijurga u oblasti vidljivog.

Svaku operaciju počeo bi tako što bi spustio stepenište, ušao u sobičak i oko sebe napravio krug od crvenog konca, zatim bi pročitao tri glavna Evandjelja unazad, unazad bi pročitao i glavnu objavu Muhameda o ključevima raja, onda bi postavio Ec Hajim. Tako je uporno radio Arnold Lejdel, poznat kao majstor nad »Kraljevskim Lukom«, sve ređe i ređe koristeći stepenište za izlaske, a sve duže ostajući u zagušljivom potkrovlju. Taj svoj arnoldovski viseći most stade da spušta samo za onog Putnika koji treba da se pojavi iz dalekih tamnih daljina.

Uskoro, izbiše prve slike. Pojavile su se u njegovim snovima — nekoliko zaredom. Međutim, za njega su imale neku svoju tajanstvenu jasnoću. Razmišljao je čemu da pripíše tu nejasnoću iz snova: slabom iskustvu ili telesnoj iscrpljenosti? Grozničavo je razmišljao šta da preduzme dalje, znao je dobro da svaki trenutak može da bude presudan — mogao bi da zakasni. Rešio je da vizije sna priključi magijskim operacijama. Jednostavno, ono što se nije menjalo, iz sna u san, da izvuče i priključi celom obredu uz Ec Hajim. A to što se nikako nije menjalo u snovima izgledaše ovako: posećivao ga je udvojeni lik muškarca i žene, lica im behu mutna, mešale su se njihove crte i stapala međusobno. Udvojeni lik je dolazio odozgo, u snu, kao iz visina, a na Arnoldovoj javi, dok je o tome svesno razmišljao, bio je to dolazak iz astrala. Bio je zaprepašćen otkrićem (posle prve pojave sna), živio je u uverenju da je u stanju svaki svoj san da kontroliše — da ih podeli na značenjske, fiziološke, i snove u kojima te drugi (na daljinu) napada! Posle prvih nekoliko noći stvar oko snova je postojala mučna — kad je pokušao da udvojeni lik izvuče iz oblasti sna u javu, lik bi se gubio na onom najtežem nivou — onda dok je Lejdel još bio u snu i trebao da bude svestan da sanja. »Ili se neko krije, neko ko je opasan, iza udvojenog lika« — razmišljao je probudivši se — »znajući način moga rada, ili mi se nameću dva osnovna principa, dve snage koje pokreću vidljivo?«

Lejdel ubrzo reši da primeni tehniku magijskog vrtloga; želeći da ispita šta je to što ide prema njemu, iz astrala, kroz san, umesto da on otvara puteve ka mestu gde se nalazi! Sve iz snova (ono pamtljivo) postavio je preko jednog starog palestinskog grimuara a u kombinaciji sa C'ror Hamorom Od Avrama Sabba. Kao prvo, krajnje jasno i pod punom koncentracijom, vizirao je lik iz sna, a da bi ga u potpunosti istražio, trebao je sve da povede pod sefirot Hod, pod osmu granu na Drvetu Života. Lejdel je to radio rutinski, kao stari majstor, bez greške. Krenuo je od pažljivih priprema oko svoje aure, pa preko Kabalističkog Krsta i Srednjeg Stuba. U prvim trenucima (radeći na početku cele operacije), prepustio se emocijama, u kojima su ležale naslage onoga što je moglo da remeti ritam rada i koncentraciju, i čega se valjalo osloboditi. Prisetio se starog majstora Cibulskog, Poljaka koji je, u slobodnim časovima, pevuio pesmice o Poljskoj. »Postoji samo Poljska« — govorio je stari majstor. — »To je sebično, krajnje sebično, jer kabalista nema otadžbinu, ali ja moram.« — Cibulski je poginuo u nesrećnom slučaju, ali s vrlo sumnjivim detaljima.

Stari grimuar, kojeg je Lejdel koristio u temelju nove operacije sa snom, sadržao je nešto od iskustva iz knjiga Jichaka ben Lurije. (Ili je to iskustvo iz knjiga išlo obratnim putem: od Palestine ka Safaedu u Španiji?) Safedska kabalistička škola bila je poznata po tikunima, popravljanjem mana i nedostataka na božijim sudovima koji su se polomili posle velikog proгона Jevreja iz Španije sredinom šesnaestog veka. U spisima ben Lurija piše da je usled lomljenja tih sudova došlo do cincuma ili samoograničenja Boga, posle toga je napustila Švira, prosipanje božije mudrosti iz polomljenih sudova u obliku dvesta osamdeset i osam varnica, koje su se razletele dole i gore kroz vasseljenu; došavši tako i s one »druge strane« u carstvo materije. Posle samoograničavanja, Bog se povlači u još skrivenije i dublje sfere, a na mesto tog praznog prostora pojavljuje se nešto što nije samo Bog. Taj prazan prostor kabalisti označavaju kao T'hiru — u njega, razmišljao je Arnold Lejdel, valja ući preko Drveta Života. Ko osvoji taj prostor — izvukao je tu pouku Lejdel iz prvog poglavlja knjige J'cira — shvata, prema donjem svetu materije, tajnu zakona po kojem se upravlja gornjim svetom ideja. Međutim, sve ovo iskustvo raba Jichaka ben Lurije, iz njegovog spisa *Šulhan Aruh*, sročeno 1681. godine, bilo je izloženo do lista 31a — posle čega je Lejdelov grimuar postajao sve slabije prepoznatljiv u safedskom izvoru. Istina, na nekoliko mesta u njemu izbija pomen Adama Kadmona i dvesta osamdeset i osam varnica iz polomljenih suda, koje su, pomešane s krhotinama suda, otišle u beskonačnost, i sve je negde (kako je ispisao Lurija) na drugom mestu. U svojoj drugoj polovini grimuar je, preko merkava pojma koji označava svet prasilika, izlagao znanja Aleksandrijske gnoze, preko koje je zašao u oblast vešticearstva. Arnold se zaustavio, u svom iskustvu, kod svetlosti iz očiju ogromnog kosmičkog čoveka aleksandrijske škole, kojeg kabalisti nazvaše Adam Kadmon — postavivši, ispred te svetlosti, svoj magijski vrtlog. I, tu se završi njegov prvi deo operacije u istraživanju sna, koji je izmicao njegovoj ličnoj kontroli.

Drugi nivo u toj operaciji sadržavao je: Cror Hamor od Avrama Sabba, to njegovo delo pečatano je u Veneciji 1567. godine (Lejdel je zbog potpunog uživanja zamišljao lik Sabba, izgovarajući poluglasno sam čin nanovnog nastajanja knjige sve do njenog izlaska iz venecijanske štamparije — prema onom magijskom sve je živo, sve ima svoju biografiju) — i iznosilo je staro talmudsko tumačenje oko svetosti čovekovog života. Šta biva s čovekovim semenom izbačenim iz tela bez dodira sa ženom? Seme izlučeno u petak uveče, uoči samog sabata, bez žene stvara demone, koji se pojavljuju u dan smrti istog čoveka koji ih je stvorio, tražeći pravo pravo nasleđa sa ostalom zakonitom decom. Ti štetni demoni, nag'e be adam, koji su čovekovi potomci — i u Zoharu! Je sistematizovana legenda prema kojoj Lilit, kraljica demona, napada čoveka i traži opštenje s njim bez putenog dodira, da bi izbačeno seme preuzela i stvorila sebi telo — a kad on umre oni se roje oko njegove rake i viču: »Ti si naš otac! Ti si naš otac!« — Onaj ko pre svoje smrti nije spoznao spis Šaare Ora, »Vrata svetla«, tome propadaju naslednici, jer je izbacivao seme u prazno i noću, a nije ništa preduzeo da posledicu toga spreči. Za Lejdelov rad u oblasti seksogamije odnos prema duhovima »s druge strane« bio je vrlo važan; takođe i simbolika iz »Vrata svetla« od Josefa Cikatle.

Ubrzo oseti drhtanje u predelu pleksussolarisa — pojačavalo se, a njemu se činilo da vazduh postaje razređeniji, i da gubi dah. Pošto je vizirao vrtlog koji je bio manjevi i jak, kao sam zakon kosmosa, nešto što samo zavisi od snage volje čovekove, daleko od svakog zakona razuma, gde su svake granice između sna i jave izbrisane, gde može da se dogodi sve i ništa — Arnold Lejdel se nađe na blistavoj ljubičastoj površini. To je mogao biti, isto tako, strahovito brz protok vodene struje, kao što je ličilo na ljubičasti plamen i jezik na kome je ležao Lejdel, gde se sve unaokolo gubilo usled strahovite brzine kojom je nošen. Brzina je postajala sve jača, sve brža i brža od prethodne — i Saksonac ubrzo zapade u nešto slično tunelu, ili dubokom useku tamnih strana, pored čega je, u ležećem stavu, munjevito prolazio. Potom se tamne strane unaokolo stadoše pušiti. Bio je to gust ljubičasti dim, boje kao onaj protok koji ga je nosio, i taj dim uskoro stade da se pretvara u krugove. Ti ljubičasti krugovi behu iz početka tanušni, prozirni kao dim, ali ubrzo stadoše da se zgušnjavaju i okreću oko Lejdela i njegovog ljubičastog protoka na kome je ovaj ležao.

Našao se pored ogromnog crnog zida. Sve je naglo stalo u proticanju ispod i oko njega. Iznad njega nisu više rotirali ljubičasti krugovi, kao da su se zaledili, te iznad njega beše kristalni svod ljubičaste boje — Lejdel se nalazio u ljubičastom tunelu. U ušima mu se pojavio pritisak, osećaj pritiska beše toliko jak kao da se nalazio na dnu mora pod staklenim zvonom. Svaka težina, osećaj predmetnosti okolo, pa i osećaj sopstvenog tela, iščezli su — jedino beše u stanju da vidi i čuje, bez emocija, strasti ili bilo kojih ideja; jedno to: da vidi i čuje.

Negde u visini njegovog korena nosa, a na tom crnom zidu, stade da pršti i da se okreće oko svoje ose mali užareni vrh narandžaste boje, sjaja kao užareni vrh burglje. Okretao se brzo, topeći sve oko sebe na onom zidu. Na kraju se pojavi otvor, kao kad se na ravnoj površini daske izblje čvor — i on primače otvoru desno oko. Unutra je ugledao ritual u procesu.

Žena bankara iz Regensburga, Osipa Renharta, Gertruda Renhart ležala je gola na podu, po sredini ritualnog kruga. Zidovi i pod, sve oko beše u znaku Geburaha — sješkilo je krvavocrvenom bojom. Obred je bio krvni — kasapili su telo Gertrude Renhart, koja se koprcala u Mandalu; radili su to magijskim instrumentima, bodežima tankim i ostrim kao brljači. Krv je lptala iz ogromnog tela od stotinu klograma. Obreznivali su joj bradavice na dojčkama i rasecili vaginu. Oni okolo nje u Mandalu, imali su na sebi ritualnu odeću boje plamena; skupljali su njenu krv u pehare i u njih ubacivali svoje pantakle — svi njihovi magijski instrumenti behu krvavi. Gertruda, pod magijskim imenom Perdurabo, uvijala se i grčila od bolova — to »Izdružacu« nije ništa značilo, a Lejdel je, kroz viziju magijskog vrtloga, stekao utisak da su je crnomagijci napunili drogama. Njen ogroman stomak bio je obilven krvlju — tako je skončavao jedan od glavnih ljudi u »Dijecezi«, kojeg je Arnold ostavio sa zadatkom da što je moguće bolje održi, do njegovog povratka, rozenkrajcerskokabalističku grupu »Južne Dijeceze«.

Ubrzo Lejdelovu pažnju privukoše crna ljudska leđa. Neznamac se uspravilo usred posvećenja i uputio van te prostorije, napolje u hodnik. Njemu, iz vrtloga, postade jasno da se sve to dešava u frajburškoj vili — provala je bila očigledna. U rukama je nepoznatl držao nekakav spis, po načinu kako ga je držao, Saksonac shvati da je u pitanju objava. Soba u koju je ulazila prilika tamnih leđa beše osvetljena svećama — na podu su sedeli i ležali ljudi ukočenih udova i usjaktalih pogleda, sličnih ludacima u transu. Behu to ljudi Arnolda Lejdela, kao zakovani za strašno mesto na kome su zatečeni. Neznamac im se obrati rečima (Arnold sasvim dobro ču te reči u svojoj kabalističkoj cevi: »Ovo je Mistična Kabala, moja Objava u kojoj leže svi simboli pomoću kojih ćemo ga naći!« — potom je lagano koraknuo s ulaza, i za njega se pojavila lepa žena, dugih nogu, u providnom crnom ogrtaču s crvenom kragom i rubovima, rekavši da se zove kontesa de Šulemberg. Za čoveka koji je napomenuo svoju objavu — rekla je da je njen sobar. Iza njih, tako reći između njihovih nogu, pojavio se kepec velike glave i pljosnatog žabljeg lika: »Ja sam učitelj jahanja pri kontesnoj ergel. Ko od vas nauči da jaše njene konje, taj će leteti za jedan dan na Srebrnom Užetu!« — Gomila bivšeg Lejdelovog ljudstva, tek posle tih reči kepeca stade da se pomera i da mrmlija nerazumljive reči — posle sve glasnije i glasnije, i sve bešnje; da bi se u jednom trenutku pretvorila u razularenu gomilu punu mržnje i povike na bivšeg vođu. Nekl od njih stadoše da seku sopstvene žile na rukama i plju krv koja je vrcala, urlajući pri tom kako je prosipanje sopstvene krvi jedini način da se oslobode nekadašnjih zabluda u koje ih je bacio bivši šef. Ono troje neznanaca je stajalo u dovratku nemo posmatrajući taj prizor. Potom kepec stade gadno da se ceri, a lice sobarevo beše blede, bez kapl krvi, s očima koje su bubrile u dupljama. Kontesa de Šulemberg priđe mlađem plavom čoveku, kome je krv prskala iz vene. Lejdel, skriven svojom vizijom, shvati da je mlađi plavi čovek, sav van sebe, i krvav — Hans fon Ditrh Magnus, njegov odličan prijatelj; čovek koji se jedva izvukao ispred ujedinjenih policija nemačkih država posle afere u Hombašu, kada je Knes zaglavio; izgnanik iz pruske ritterske porodice, pod očevom optužbom da kalja ime porodice jer je član karbonarskog ogranka koji deluje na tlu kraljevine Vürttemberg, nekadašnji školarac berlinske vojne kraljevske akademije; obraćenik od svete rimokatoličke crkve i zakleti verolomnik starog; i za sebe je imao dva veridbena raskida sa daljim sestrama po ocu iz kuće Magnus-Prausman. Dokazani prijatelj Arnolda Lejdela sada ga se najviše odričao, urlajući nad sopstvenom krvlju.

Kontesa mu je prišla sasvim blizu, zahtevajući da podigne ruku s presečenom venom u stranu. On ju je poslušao cvileći kao prebijen pas. Zadigla je svoj providni ogrtač i opkoračila njegovu ruku. Blesnula je nagota belog tela sve do njenog stomaka na kome je grčevito stezala krajeve ogrtača. Prilikom blagog savijanja njenog tela pojavili su se mali nabori kože s unutrašnje strane butina. Bila je licem okrenuta svojoj pratnji, koja ju je posmatrala udivljeno, dok je ona svršavala u toploti krvi s beskrajnom srećom u očima. Krv iz Magnusove vene štrcala je pravo u njenu vaginu, koju je ona kldala i širila prstima, potom je stresla sa sebe ogrtač. Na krhkome telu grudi su joj visile pune i teške s bradavicama čiji su vrhovi bili napeti i obli. Htela je svu Magnusovu krv za svoj otvor veliki i mesnatih usana; malje su joj bile natopljene krvlju, a usne vagine gubile su svoju rozkastu boju, izgledalo je kao da je dobila obilno krvoliptanje. Pratnja kontese zapeva himnu povratka krvi koja je gubitkom nevinosti istekla i koja se nalazi u venama svih muškaraca, dok je kontesa, ječeći od strasti, trljala bradavice na otvorenoj veni, onda je zarila zube u nju. Na licu Hansa fon Dirlha videla se krajnja iznurenost — polako je gubilo svest. Lepo lice kontese de Šulemberg stade da se menja: lizala je Magnusovu ruku jezikom boje plamena, sisala ju je žutim zubima, režala je zakrvavljenih zenica; stvorilo joj se osam kukastih mrlja oko očiju na koži lica beloj belo kreč; nestalo je njene kose i koža na temenu joj postade crvena kao žar, a na čelu joj izbiše crvena i crna slova: »Ovo je vrh slobodne ljubavi, sveopšte rasulo morala!« Strahoviti krik promenio je celu silku, kao u snu, i pred Lejdelovim očima se ukaza prizor. (Tek kasnije, beležeći ga u svoj dnevnik, označiće ga kao strašan, u stanju magijskog vrtloga bio je bez osećanja). Gertruda je visila na čekrku i s njenog tela su lica, silčna kontesinom kad se zadovoljavala Magnusovom krvlju, skidala kalševe mesa. Krik se pojavio usled bola koji je probio omamu droge — jedan od prisutnih dželata vadilo joj je kukastom iglom, silčnom kraku sidra, oči. Stela, crna doga koja je, nekada za vreme Lejdelja, čuvala »Dijecezu«, halapljivo je lokala krv; činilo se da je i pas bio omamljen.

»Ovde je još neko prisutan!« — začu se glas. »Hodi ovamo, Lejdel, šta čekaš?« — progovorila je kontesa. Ležala je na niskoj sofi, preko crvenih jastuka, beše pregrnuta preko ramena belim čipkastim šalom, a dole sva naga. Grizla je jabuku, s belim prozračnim prstima na otvorenoj knjizi ispred sebe. Lica izduženog, bledeg i ovalnog, sa donjom usnom punom i opuštenom, malo naprsom po sredini od žudnje. Nešto strahovito stade da ga vuče napred, ali nije mogao proći kroz otvor koji beše mali, tek da nešto vidi kroz njega. Grudi mu behu prkličestene onim crnim zidom, nešto ga je guralo otpozadi; gubio je dah, imao je osećaj kao da mu pluća prskaju od napora usled pritiska. Ona je širila noge. On sasvim lepo vide taj tanušno naznačeni deo oko njenog pupka, bokor malja koji se širi naviše kao crna lepeza iznad njenog otvora, tu i tamo prošaran belinom kože, glatku i sjajnu površinu kože na onom mestu gde prestaju butine i počinje međunožje i blagi val pubične kosti.

Naglo je ugledao ono što ga je bacilo nazad kroz astral, iz stanja vizije u realan oblik i u fizičku situaciju u kojoj se nalazio. Njena vagina dobijala je zube — usne na otvoru su se širile u osmeh! »Hodi, šta čekaš?« — rekle su veselo te usne sa zubima koji su bleštali, behu to poslednje reči koje Lejdel ču, dok je leteo kroz astral unazad, u beloj cevi svog vrtloga belog kao mleko.

Sedeo je oduzetog tela na bednom ležaju potkrovlja, zureći u splet tavanskih greda. Probijala se oskudna svetlost unutra, ličila je na dnevnu. Pokuša da ustane, ali umor beše toliko da odusta od te namere. Bio je svestan opasnosti u kojoj se nalazi — nije sklanjao ritualne predmete oko sebe, niti je pomerio crveni krug, neko vreme je ostao u sedećem položaju radeći na učvršćenju aure. »Provalili su u 'Dijecezu'. Započće gonjenje. Znanje reda 'Srebrne Vodolije' je otkriveno. Da li Frank stoji iza ovoga?« — razmišljao je, prinosći kolenu hartiju s mastilom. »Crnomagijski red, verovatno Gal, provalio je u 'Dijecezu'. Imao sam tu viziju u Dabilnu, krajem septembra. Obrede posvećenja i inicijacije rade uz pomoć ljudske krvi, pri tom ubijajući, preko seksa do krajnosti izopačenog. Nije isključena upotreba droge«. — Bio je prvi utisak što ga je Arnold Lejdel zapisao u svom dnevniku posle iskustva sa svojim magijskim vrtlogom u Ullici Fooks, krajem septembra 1850. godine.

(nastavak u sledećem broju)

Napomene

- 1 Hebr. — drvo života
- 2 Grimuar — magijski tekst, često ispisan šifrom
- 3 Zohar — hebr. ortodoksna kabala

romanović milimir, nebeski znak

romanović milimir, dečak sa kutijom

